

כבר נגמר החגלות כל קומה השלימה דתושבע"פ והאירה בנפשות דבנ"י להיות מקורס ושרסס תקוע ואחז בתושבע"פ ג"כ בהחגלות . וממילא גם הגופות המלבישים הגפשות שהם דוגמת אוחיות הכתב הם מקבילות לאוחיות התושבע"פ וזאה גם התושבע"פ בהחלצות גופני צעוה"ז וע"כ ניתנה לכתוב ג"כ . וממילא מאז והלאה גם קדושת ימי החנוכה שהוא הארת התושבע"פ בחלצה ההארה גם בגוף . וע"כ החילו דורות אחרונים לנהוג שמחה גופנית וסעדוה ג"כ והע"פ שאין נביאים בני נביאים הם דכבר הגיעה ההארה להיות מורגשת בפעל בגוף ג"כ מאחר שהוא המלבוש וכלי הקיצול להאור דתושבע"פ . ומ"ש המנגג לאכול מאכלי חלב הוא דוגמת מנהג מאכלי חלב בשבועות בקבלת תושב"כ כי החלב יונקים משדי האם ועיקר קבלת התורה הוא להכיר טוהן התורה ית"ש שממנו יונק הכל . ועד"ז בחנוכה בתושבע"פ העיקר הוא הכרת היניקה מאס הבנים כמ"ל :

[גו] ענין מלות נר חנוכה לזכר נה דחנוכה ובאמת עיקר הגם הי' הלחם משמד היונים והגם דשמן זה הי' אח"כ ענין צפ"ע דלכאורה אין לו שייכות לגוף ישועה ההללה שהוא העיקר . ובנוסח על הגיסים לא נז' כלל נה זה שהי' בשמן רק דאח"כ באו כו' והדליקו נרות . אבל כל ישועה שנקבע ממנה זכר לדורות היינו שכבר נשעו הגפשות דישראל בראוה ענין שהי' להם איזה חסרון מה דמחמתו הי' הגזירות והנרות מקודס דהכל במשפט . וכשתעוררו בני' לחקן לאוהו החסרון בלבבם אז נשעו מהנרה . וכאשר תיקנו לגמרי אוהו ענין עד האורש של כללות כנס"י צענין שמהיום והלאה כל נפשות דבנ"י הם מחוקקים צפרט זה אי נקבעה ישועה זו זכר לדורות . וקבעו איה

ג"כ ללא למספר ולא להחנאה דהיינו מניעת לער מגוף עכ"פ דמאחר שהנפש מלובשת בגוף לב שמה ייטיב גהה וגם הגוף מרגיש בשמחת הנפש . וחכמה אדם תאיר פניו והחכמה תעוז לחכם ומסירה עכ"פ העער והעניו מהגוף ג"כ מיד . אף שאין הגוף עלמו מרגיש עדיין ההנאה בגופניות מ"מ מרגיש מיהת הנאה הנפש מזד טפילתו לה . וכל הנפשות דישראל הם מאוחיות התורה כידוע דאורייתא וישראל חד . וכמו שהתושב"כ מלובשת בלבוש גופני של הכתב כן הוא המלבוש הנפשות דבנ"י בגופות . כל גוף מקביל ומכוון לאור אוהו הנפש שהוא נגד איזה אות או חלק אות מיוחד בתושב"כ . והתושבע"פ אינה תורה אחרת כלל ח"ו רק היא פירוש התושב"כ וכולה רמזה בתושב"כ ומיוחדת בה . וכל זמן שלא ניתנה לכתוב תושבע"פ היינו כי לא נתעלמה עדיין בנפש צגילוי גמור צענין שהי' שורש הנפש כולו מאור התושבע"פ המהלכשת בתוך הגוף . כי עד שנחתם התלמוד לא הי' עדיין תושבע"פ על שלימותה בהחגלות כולה צעוה"ז . וע"כ הי' אז כל שרשי הנפשות דישראל כפי החגלות וההלצותם בגופות רק בתושב"כ ולא הי' עדיין המלבוש גופני לתושבע"פ צעוה"ז וע"כ לא ניתנה לכתוב . ובחתימת התלמוד אז נשלם כל התושבע"פ וכמו דתושב"כ כתיבא ומנחא כן תושבע"פ אחר חתימת התלמוד צו כלול כל תושבע"פ וכל מה שחידשו חכמי הדורות אחר התלמוד הכל מה שהוליאו בפלפולס וחכמתם מתוך התלמוד הי' והכל רמוז צו [וכן בכל ס' דאגדתא מרז"ל שכולס כסדרו עוד לפני התלמוד וכן הוהר כתיבתם עוד מקודם] וע"כ אז הוהר כתיבת תושבע"פ כמ"ש במק"א דמ' צכמה דוכתי דבחתימת התלמוד אז החילו לכתוב ג"כ [ועי' בהקדמת ס' ע"ח על משניות] כי אז

והרע שהוא כחות האומות להוציא גם הני"ק שבהם ולהחזירם אל הקדושה. וע"י כח זה שבכנס"י שרוצים להחזיר גם כחות העמים לקדושה ע"י כח זה שברע דוה לעומת זה עשה אלהים נחשורר באומות הכח והרעון לגזור שמד ח"ו על ישראל להחזיר אדרבא ככנס"י ח"ו להם. אבל כל זמן שכנסת ישראל בשלימותה היינו שאין כונתם בהתחברותם עם אר"ה אלא לש"ש להוציא הני"ק שבהם דהיכין מחוברין עם הגוף אז אע"פ שזופה רשע לזדיק וגו' ה' לא יעזבו בידו. אבל באמת נא' בהתחברך עם אחיזהו וגו' ואע"פ שנתכוין לש"ש בתחילתו מ"מ העוסק עם מטול מתטול וכמו הגורף ציבין שא"א שלא יתלכלך גופו בטיט וזואה. ולר"ך לזה זריזות וגבורה גדולה שלא להניח שום טינופת לידבק בזולא כל אדם זוכה. ובהאבקו עמו אז יתקף כף הירך מהגוף היינו שלא ה' נמשך ההשפעה לזולת עוד מהגוף שהוא האמת לאמיתו רק איזה טנה זרה וחיזונית וזה גרם גניעתו זו. וזוה לבד יש לו גניעה בכנס"י כאשר הם רוצים להתחבר עמם אף שהוא כדי להאבק במ ולהכניסם לקדושה מ"מ חבור זה גורם איזה חסרון וניהיקה מכונת האמת ליעקב ועי"ז הם באים כנגדם לנתקם לגמרי בגזירת שמד שחושבים שיוכלו לנתק ולעקור הירך לגמרי מהגוף. ובאמת זה ח"א כלל כי ה' רק נתיקה לפי שעה בעת חשכת ליל שלא ידע להזהר וכשרח לו השמש והאירו עיניו נתרפא מללעתו ושכ הירך לאיתנו בגוף. ואפי' המושומדים שבישראל לא ירח מהם מדח לעת קץ כשיבוא היום עוה"ב הדומה ליום ורחלה לכס יראי שמי שמס נדקה ומרפא בכנפי' וכל ישראל נקראים יראי שמי שהוא דרגא דכנס"י כגודע. וכל זמן שהיו ישראל בא"י לא ה' להם שום התחברות לעמים רק אחר הגלות התחילו דחבר עמם

איזה מזה להיות לאתערותא דלתהא בלותו זמן להמשיך עליהם קדושת תיקון זה. דכל דבר של קדושה אין בא בעצמו ללב אלא ע"י איזה אתעדל"ת ופתיחה כחודה של מחט מלמטה וקבעו מזה הראוי לפתיחת אוחו האור והקדושה בלב. וידוע מטעם האר"ה ל דמתחיהו תיקון יהוד שהי' מוקדם הודי נהפך עלי למשחית [ומקרא זה אמור בדניאל י' כאשר נתגלה לו דהנה שר יון בא ע"ש] וע"כ תיקנו על הנסים בהודאה וע"כ הם ח' ימים כי הוד הוא ספירה ח' וממשיכים ע"י הדלקת הנרות לה אור מח' ספירות הקודמת עד הכתר. וביאור זה כידוע נלח והוד הם תרין ירכין או תרין ציעין דכורא ור"ל כחות ההשפעה להזולה. וכס ה' גניעת שרו של עשו ציעקב אע"ה כי לא יכול לו לעצמותו שכולו אמת ומטתו שלימה ואין בו פסולת כלל אבל נגע בכף יריכו ואי' צ"ר כ"פ ע"י צדיקים ודקניות נביאים ונביאות שיאלו ממנו ואיזה זה דורו של שמד. זכאמת בזמן השמד שהתחיל מהימים כבר פסקה יבואה מישראל אבל אע"פ שאינן נביאים בני נביאים הם (פסחים סו.) ויש בהם כח הנבואה כי מהירכין נלח והוד שם יניקה הנביאים כידוע וע"כ קראום כאן נביאים. ויעקב אע"ה העמיד קומה שלימה של כנס"י כולם זרע אמת אבל ידוע מדת המלכות שהיא רזא דכנס"י רגליה יורדות מות. והענין דבכל קומה הג' תחנות הם כחות המשפיעים לזולת וגם בכנס"י יש כן כח זה להשפיע לזולת ג"כ ומה שזולת כנס"י היינו אר"ה כמו שמקריבים עי' פרי החג נגד ע' אומות. וכמו שיהי' לעתיד רמשיח יבוא ליתן קאת מנות וללמד תורה גם לאר"ה (צ"ר פ' לח) ונהרו אליו וגו' עמים רבים וגו' ואז הכפוך אל עמים שפה ברורה. וזהו הרגלין היוצרות מות מקום הקליפות

הרגישו שזה הי' הפיכת ההוד למשחית וגזרו חטנית ע"ו וכמ"ש במגילת חטנית דהחושך בא לעולם אזו' ימים שהוא היפך ההוד שהוא יז ואור המאיר לכל באי עולם :

ומשרעיה כתב החזקיה על האבנים באר היטב בע' לשון (סוטה

לה : וע' ירושלמי הובא בתוס') אלף שמלך מידתו שהוא בנינוח לעמים ומה שקרב ערב רב הי' רק ע"י שניירם לא הזיק זה .

כי הוא לא הלך למכור להם רק כתב על האבנים והניח הפקר והם מעמזם שגרו טמירין והעתיקו . כי כן הוא המדה ימין דוחה ושמאל מקרבת והוא מדת אהרן ע"ה

אוהב שלום וע"כ אף דמאחורי' אחא ושי"י לתרווייהו כמ"ש בחולין (לא .) עיקר התחלת השליטה הי' מלך השמאל שהוא עבד הימין

דזה לעומת זה שבו האדם בליעל חפץ לנח ולפטר ארבתא הודו . וע"י שליטתו בהעלמת ההוד דקדושה ע"י רוצה אח"כ להתגבר

גם על מדת הנינוח שלהם כל זמן תשבת הלילה עד זריחת השמש לרפאות שהי' ג"כ ע"י הכהנים בני תשמונאי שהשיבו אור

ההוד למקומו ע"י קידוש ש"ש דאותן שמסרו עמזם על קידוש השם . ולאעזר הכהן ראש

המעתיקים החזרה יונת ג"כ תיקן א"ע בזה שזכה ליהרג אח"כ על ק"ה ככתוב ביוסיפון .

שזכה נתגלה ההוד דבני' שאין יכולת ביד האדם בליעל לנחם כלל . וע"י זכו לנחם

דשמן שהראה להם הש"י שהם ראויים להאיר לפניו בבהמ"ק שמשם האורה יוצאה לעולם .

(מ"ר ר"פ בהעלותך) וזהו ענין מלות נרות דבהמ"ק שהוא להאיר לפניו במבואות האפלים כי העש"י הוא מבואות האפלים מאור הש"י ע"י האו"ה . וכמ"ש בצ"ר (סו"פ ל) על אברהם אע"ה שבו והאיר לפניו כביכול

במבואות האפלים היינו בזה שפירשם

אלהומו

ועד שחטאו בנשיאת נשים נכריות אלא ששבו ע"ו בתשובה שלימה ע"י עזרא וכחמי' . ומ"מ כמדומה צעני דהבנים שהשימו הן הם או

לאזליהם שנתחדו בימי היונים ושוררו השמדות שהי' ע"י משומדים מבני' ככתוב ביוסיפון . והראשונים שח' בזה בכתוב הם

בני יהושע בן יהוורק כ"ג וכשהעבירו עמו בזה לפני המלאך א"ל בזכרי' ג' שמע נא וגו' ורעך היושבים לפניך וגו' מביא את עבדי

נמח . ואז"ל (סנהדרין נב .) דרעיוו הם חמ"ו שנעשה להם מופת דגם הם כל עסקם עם העמים לברר אמינות אמונתו לעיני כל

הגוים . וע"כ דיאל הוא שאמר הודי הפך וגו' כי הוא הי' לו שלימות מדת ההוד . והם היושבים לפני יהושע בן יהוורק שהוא מזרעא

דאהרן וכ"ג במקומו שהוא שורש מדת ההוד כגודע . והוא שהי' כה"ג הראשון בבית שני

מסתמא נחזק ונחמקן במדה ו בשלימות וע"כ נקראים הם ריעיו היושבים לפניו דזהו שלימות ההוד כענין קרני הוד דמשרע"ה שמאיר ויואל

הוד ממנו לזולתו . וע"י נחפס הזואה בבגדיו אלא ששבו בניו בתשובה וכה ללבוש מחלצות .

ונ"ל פי' מחלצות היינו מלבוש שיוכלו לחלוט ולפסטי חמיד כי לא יעזוב מדריגתו אלא

שכשמהלכך קאת יוכל לפושטו מיד ובה יוכל להתחזק במידתו . והצטיחוהו בביאת משיח

שהוא יגמור התיקון לכל העולם כולו . אולם קודם זה הודי דייקא ההוד דקדושה הוא עלמו

כהפך למשחית דע"י הופעתו להיות מורגש גם לאו"ה באלו להתחבר עמהם עד שנהפך ע"י למשחית . והתחלת שמד יונים הי' ע"י העתקת החזרה יונת שזה הי' ע"י הרגשת ההוד דכנס"י עד שגם מלכי עמים הוצו להם .

כי בקשת העתקת החזרה הי' בשביל שהכירו מעלתה וכבוד גדול כיבדם תלמי ע"ו וע"כ הי' ההעסקה ע"י כהנים . אבל חכמי ישראל

בא

רסיסי ציירה

זה גילוי עדיין מ"מ בפנימיות הלב אור זה גלוי ומאיר היטב ופועל פעולתו מ"מ. וכל המומרים מבני שנתחברו להם לגמרי צעו"ז ידוע דברי הרמב"ן שהוא ע"י איהו שורש פורה ראש בחולדתי מערבוז בני נכר. וזה סוד ששמעתי עמ"ש (שבת כא :) בהדלקת נר חנוכה עד דכליא ריגלא דתרמודאי דר"ל שיכלה עירבוז הפסולים מבני נכר במשפחות ישראל שהי' ע"י התרמודאי כמ"ש ביבמות (יז.). והיינו דנר חנוכה מאיר גם להם עד שיכלה גם זה הפסולת המערובז ולא יהי' עוד שום חיבור גם למראית עין. דחיבור זה נמשך ע"י ערבוזיא זה שבמשפחות ישראל כי מזה נעשה חיבור עלום להיות לבשר אחד. וגר חנוכה מאיר בתוקף כ"כ עד שיפריד גם חיבור זה ויברר שגם זה הי' רק לקלוט אל הקודש מה שראוי לקלוט ולא זולת זה :

ורגילות התעוררות החשמונאים כפי מה שאומרים ציו"ר לחנוכה הי' ע"ז שלא תבעל אחותם להגמון. וגם רש"י בשבת (כג.) על שאף הן היו באותו נס פי' בגזירה דתבעל להגמון שזה הי' עיקר נס דחנוכה לבטל עירוב וחבור זה. ע"כ כשבר הורדוס לידבק בזרעם לא עלתה בידו כמ"ש בריש ב"ב כי זה כל שורש קדושה החשמונאים המתפשט בכל זרעם אחריהם מאחר שפעלו הקדושה לישראל קבוע לדורות עולם שלא יניחו להתערב עמהם זרע נכר. ולפי שהי' רצה להניח ערבוזיא זה עדיין בעולם עד עת קץ ע"כ נתעלם זרע החשמונאים כמ"ש (שם) דמאן דאמר מצית חשמונאי אחינא עבדא הוא. וברור בעיני דמה שאמרו דלא אשתייר מיני' כו' אין ר"ל דלא נשאר לגמרי מהם וחלילה מי שעשה התשועה הגדולה הואת בישראל יכלה זרעו מן העולם. ואף דהרמב"ן פ' ויחי נתן טעם לזה מפני שנטלו מלוכה אין זה

מספיק

אלהותו ית' לכל האומות. וזה הי' ג"כ כל העבודות דבהמ"ק שהי' שם גילוי שכינה לפרסם אלהותו. והדלקת הנרות הוא להאיר לכל צאי עולם גם לאותם שבהכלית השכחות. וע"כ בטוסח על הנסים פרט מכל העבודות מה שהדליקו נרות שזכו עיקר שלימות מדת ההוד שתקנו אז. ולא נזכר הנס שהי' להם בזה דאין זה. מענין הנס והישועה דחנוכה רק הוא מה שגילו להם מן השמים שנתלעו לפני ית' ושתיקו בשלימות עד שמן השמים סייעו להאיר לפניו ית'. ומזה הבינו לקבוע ימי חנוכה לדורות עולם להדליק נרות גם שלא בבהמ"ק בגבולין. ואחר החורבן יש ג"כ נר לכל אחד ואחד או לאיש וציתו עכ"פ להאיר בו לכל צאי עולם. דע"כ עיקר מנותה להעמיד מחוץ להאיר לעולם ורק משתערבו בגוים אור זה נעלם וע"כ אנו מדליקין צביות כבשעת הסכנה דהוא ג"כ זמן התעוררות העמים בגזירת שמד וזכא מלך התחברות ישראל להם. וכן אנו עתה תמיד צעו"ר בהתחברות ציו"ר ציניהם עד שאי' צע"ז (ח.) דישראל בחו"ל עובדי ע"ז בטהרה ועד שהתירו מו"מ אידיהן וכיו"ל ואין האור בהתגלות בחוץ אבל מ"מ הוא מאיר מצפנים כי באמת במעמקי הלב הוא מאיר אור זה דהוד וכל התחברות שלהם הוא בטהרה דכבר נתקן זה ע"י מתת' שהי' מיד בשמד האי' שנגזר על בני' ונתברר זה דמעמקי לבבות בני' דבוק לעולם בהש"י וכל חבורם עם האומות באמת לאמיתו הוא רק לקלוט נ"ק מהם. וכמ"ש (פסחים פז :) לא גלו ישראל אלא שיטוספו עליהם גרים ולא דוקא גרים בפועל רק הוספת קליטת כחות העמים להחזירם אל הקדושה לאט לאט עד בוא עת קץ שישוב הכל לקדושה. ואף שבהתגלות אין

מספיק להסיר השאלה למה יגיע עונש זה לחשמונאי הצדיק שלא נטל מלוכה שלא ישר כלום מזרעו. אבל ברור בעיני דהכונה שלא נשמיר מזרעו בפירסום ומי שתייחס אחריו. וקטלינהו לכולהי מרותיה היינו כל אותם שמאל והם נעשו בעונם והשאר נחבאו והעלימו עצמם ולא פירסמו יחוסם. ולפי שמשכה מלכות הורדוס וזרעו ק' ענה של אותם הימים הי' ירא לפרסם עצמו מי שהי' מבית חשמונאי ע"כ נשחקע ונשחכה זכר יחוסם מן העולם. ולא נשאר מי שמתייחס אחריהם אלא אותם העבדים בני הורדוס שא' שגשא מבנותם כדי לייחס זרעו אחריהם ועכ"פ גם זה הי' מן השמים שישחקע וישחכה יחוסו מן העולם. כי שורש יחוסו הוא בתכלית הריחוק מעירוב בני נכר ואע"פ שזה אמת בכל זרע יעקב ג"כ מ"מ בעוה"י הוא בתכלית ההעלם בפרט אחר החורבן. ומהתחלת התפוררות החורבן שהי' מתחלת מלכות הורדוס שהי' עבד ומבני נכר ומשל ע"י כח מלכות רומי ויטלה המלכות מישראל. וע"כ על ידו הי' התעלמות יחס החשמונאים שהם המשדלים לכלות רגלא דתרמודאי וערבוב בני נכר מישראל. ונ"ל דזה ענין סמיכות הדרשות בשבת כ"ב רע"א נר חנוכה שהניחה למעלה מכ' כו' והבזר רק אין בו מים כו' וכפי הנראה דרשינאו כך יחד בשבת חנוכה פ' וישב. ודרש הלכה מענין היום ואגדה מאותה פרשה ושייכי להדרי כי יוסף שהוא היסוד ושורש ההשפעה לזולת והוא המשביר בר לכל עמי הארץ הוא הי' בתכלית הריחוק מבני נכר כאשר נתנסה בפטיפר וכן לא רצה למכור להם עד שימולו כמש"ל (מד"ת מקץ) ולא רצה להשפיע לערלים כלל. כי הנגיפה הי' רק ציריפן שהם המכניסם ההשפעה ולא ביסוד

כב

שהוא גמר יציאת ההשפעה לפעל זה ודאי אינו אלא במקום הראוי כרצון הש"י. ומה שהשמים מכרוהו הי' ג"כ לברר זה כי הם לא האמיט בצדקתו ושהוא היסוד עולם וחשבו במכירה בין האומות יחבר זה שאם הוא באמת כמדתו א"א שיחברב בגוים להיות כמותם כלל. ואם לאו כל זמן שהוא בבית יעקב ולמד מאביו הי' טוב וכשיבוא לבין הגוים לא יהי' ק. וזה הי' ג"כ ההשלכה לבור שאין בו מים וז' תורה כמ"ג צב"ד (פ' פד) ע"פ זה והוא ג"כ לענין יוסף דכל כסיון שהוא לברר נעמיותו הוא כאשר יעלימו ממנו ד"ת המגילים מהחטא רק שהוא בלבו ובעצמו יעשה כרצונו והוא הנסיון לברר מה שבלבו כנודע. והשליכותו לבור דיק מד"ת אבל נחשים ועקרבים המסיחים לכל מיני רע שזהו שורש הנחש יש שם וכוה נחברת שהוא מרוחק מרע בשרשו. וזהו שורש קדושת היסוד דכנס"י שאין צריכים לענות דד"ת כי הם מתקשרים בהש"י לגמרי ביסוד קבוע וקיים שלא ינתק בין ע"י מסיחים ומפחים כנחש ושאר שבעיטה בין ע"י כפי' וגזרות ויחורין כעקרבים ושעבוד מ' לא יוכלו לערבבו עמהם גם בלי שום סיוע דתורה חבלין שהוא נגד הסתת פרטיות דיצה"ד. אבל נגד שורש היהדות שלא יתערב בגוים בזה בני נבדלים בשרשם מלידה מבטן וגימולים לח' פורס ידע הנער כלום בא בבית חותמו של הש"י שהוא המבדיל בין ישראל לעמים דאין הערלה נקי אלא על שם העכו"ם (נדרים לא :) ואפי' פושע"י ע"ה מובדלים מהם וכמ"ש (גיטין נו.) ת"ח מה בין פו"י לנביאי או"ה כו'. וזהו קדושת הפורים עד דלא ידע בין כו' דאין לריך ידיעה כלל ואין עמלק טפל אלא ביד זרעה של רחל וע"ש זה נקראים כל ישראל שארית

(רסיסי לילה)

יוסף

בהתגלות בפועל ואצל הכו"ה הוא עדיין צכת והיציאה לפעל נעלם עדיין. ומאד ההעלם יש מקום לטעות ונריך נר להאיר וע"כ למעלה מעשרים פסולה דלא שלטא ב' עינא ועדיין הוא בהעלם. ועיקר נר חטובה להוציא מן ההעלם לגילוי וצוה כליא ריגלא הם הרגלין דכו"ה דתרמידאי שהוא זלעו"ז נגד ירושלים. וע"כ הם נפנו על צנות ירושלים כמש"ל (יבמות טו:) וצא ע"ז ערבוביא ביחוסין דישראל הגורמת חשכת עין כמ"ש בפסחים (סב:) דרשגנו ספר יוחסין חשבו עיניהם היינו האוני רוח"ק המאיר את העינים וכמ"ש (קידושין ע סע"ב) דאין השכינה שורה אלא על משפחות המיוחסות. וכל ישראל אם אין נביאים בני נביאים לכוון גם בהעלם לאמת וזהו רק המיוחסים. וגם צפורים ליהודים היתה אורה אלא שהיתה אז לפי שעה ואח"כ חזר ונעלם. כי עיקר הפורים הוא עד דלא ידע ובהעדר אורה זו חורה. אצל בחטובה עיקר זכר הנס הוא ע"י האור הגשאר קבוע לדורות להאיר במצוות האפלות לדעת כי ה' בדר ינחנו ואין עמו ערבוביא דאל נכר. וזהו כסוכה וכמבוי דכסוכה נאמר כל האזרח בישראל ונא' זאת גו' ותטאת כל הגוים אשר לא יבואו לחוג חג הסוכות. וכמ"ש בריש ע"ז דהנסיון יהי' במצות סוכה דזה שיך רק לישראל היושבים במחיצה לבדם תחות ללא דמהימנות'. וכן מבוי הוא העושה מחיצה לבדו ורה"י יחידו של עולם ולא רה"ר מסיטרא דפירודא כעשו שכתוב בו נפשות רבים משא"כ בית יעקב נפש לשון יחיד שהכל רה"י. ובשיניהם פסול למעלה מכ' דליבא היכרא כי מחיצה המגדרת בין ישראל לעמים לריבא היכרא שלא יהי' ערבוביא וכן לנר חטובה. וזהו צירור הגלח והוד צאור ניכר וע"ז ממילא היסוד מצבור גם בצמלית ההעלם שהצור ריק כו' אצל כו'

יוסף (ב"ר פ' עא). ודבר זה הוא בהתגלות בפעל כידוע מדורו של שמד הרבה פו"י וריקים שמסרו עמם על קידוש השם ולא ראו להתערב בגוים. וע"כ גם דפורים ניתן לכתוב והוא סוף כל הנסים נגד מדת יסוד ומלכות סיומא דגופא והוא ההכנה לנס דחטובה שהוא לבדו מהנסים שלא ניתנו לכתוב שנקבעו לדורות כי ה:סים שלא ניתנו לכתוב אין להם התגלות בפועל עדיין וא"א שיקבעו לדורות כ"א בצרע. רק כם חטובה הוא כללות כל הנסים דעה הגלות שלא ניתנו לכתוב שיש בו קביעות לדורות רק בהארת נר שהוא הארה זו בהתגלות קדושה היסוד שבחילוניות בפעל ממש להיות קאיר גם בפנימיות דהיינו בכל מיני ערבובס. ואחר שכתבר בפעל שלא ע"י ד"ת הוא הולך ומתגלה בכל פרטי הכחות בכל זמן המשך הגלות. ודבר זה הוא רק ע"י ד"ת ומלותי' כי נר מלוא ותורה אור שהם המאירים לאדם. וזהו יבועה דחטובה שיוכלו לעסוק בתורה ולקיים מצוותה ונעשה ע"י הכהנים שהם שורש התורה דכ"י כמ"ש יורו משפטיו וגו' ונא' שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו שהצעת שהוא דרגא דמשרע"ה ודור המדבר דור דעה מקבלי התורה גניו בפומי'. שהפה הוא התגלות מה שלבב להזולת ועל ידו הוא ההתגלות ד"ת להזולת ולכל באי עולם:

וזהו ההארה דנר חטובה שנקבע לדורות לכלות ע"י אור זה כל מיני ערבוביא מישראל הנמשך ע"י עירוב פנימיות הכחות דכ"י ברלונות מעורבות שאינם מצוררים שהם רק לש"ש ולא לשום מחשבה ופניה אחרת כראוי לשורש היהדות דכנס"י אשר הם דבוקים לגמרי באלהים חיים. ובאמת כל כח היסוד נמשך רק מהגלח והוד ואם היסוד מצורר גם נאח והוד מצוררים. אלא שאצל היסוד הוא

עכ"ז הוא בקדושתו עומד :

[נח] ענין קריאת ימי הפורים ע"ש הפור והוא הגורל אלא שבלשון פרכי נקרא פור והוא הכתוב לזכור שמו בלשון פרכי ולתרגמו ללשון הקודש לפי שהימים קראו כשם הפרכי שכפי הנראה הי' נקרא כן כפי צ"י אז. וזה טעם ע"כ קראו וגו' ולא פי' מי דר"ל המון צ"י קראו כן שכך הוא מפורסם גם ימים הללו אז. כי הפור הוא שגרים לימים אלו כי לולי נפל להמן הפור על חודש זה שבו יצליח לא הי' מחיל לעשות כלום. והנה הגורל אינו מקרה כמ"ש ומה' כל משפטו כי הכל ההגות הש"י וכל האומות ג"כ האמינו בגורלות אלא שכל העמים ילכו איש בשם אלהיו הם שרי האומות המנהיגים אותם שכל פעולותיהם נמשך מהם. וכמו שהם רק לשעה כך כל פעולתם וכן הוראת גורלותיהם הוא כפי מה שהענין לשעה ולא כמו שהענין באמת לאמיתו בגורלות צ"י שהם מהש"י הם מורים האמת הקיים לעד כחלוקת הארץ בגורל שהוא חלקו ונחלתו לעולמי עד. אבל גורל המן אף דג"כ לא הי' דבר ריק הוראתו הי' רק כפי מה שיהי' למראית העין לשעה וכפי מחשבת הדמיון שחשבו כן הוא שהם מוכנים ח"ו ליום הרגה לאותו חודש. אבל באמת לאמיתו נהפוך הוא כי האי עלמא שהוא עולם הדמיון כמ"ש בשבט וגו' הייט כחולמים נקרא עלמא דשיקרא שהוא היפך האמת וכל שליטת השמים ועניניהם הוא רק בראי עלמא המראה הכל דמיון היפך האמת וכן כל הוראותיהם. כי כל השגתם הוא כפי הדמיון והרי בדמיון פעל המן גיירה רעה. וידוע כי הם זה לעומת זה הקליפה והחילוניות מלבשת את הפנימיות והקדושה אבר עד אבר ובכל ענין דמיון האמת דבנ"י צגוים הוא ג"כ דוגמתן רק שהוא צהיפך. וע"כ כפי האמת הי' ג"כ אותו ענין דהרוב ואבד וצין יהודים

בב

וגוים אלא שהי' נהפוך מהוראת הדמיון ולכן המשכילים יבינו האמת מתוך הדמיון. וזה טעם פור הוא הגורל כי פור הפרסי ושל אר"ה נפילתו הוא כפי הדמיון ומבדד רק ארץ הדבר מאד הדמיון של שעה. מ"מ הוא עלמו הגורל שבלשון הקודש שהוא המודיע האמת לאמיתו. והמון צ"י אף אינם נביאים בני נביאים הם קראו לימים ע"ש הפור והוראת הדמיון כי זה כל קדושת ימי הפורים לברר האמת הגנוח ונעלם תוך הדמיון עד שהדמיון שב להיות כלי להאמת שבתוכו ונטפל אליו. וכמו שהי' צום דפורים ההריגה באויבים הי' רק ע"י גזירת המן להיות היהודים עתידים ליום הזה הוכרחו להפוך הדבר שהיו עתידים להרוג באויבים. ונמצא הדמיון הוא הוא הגורם הישועה ביחד שאת וע"כ הוכרח להיות הדמיון ג"כ לצורך האמת שאח"כ ונמצא גם הדמיון הוא מכלל הנם והישועה שאח"כ כי הי' רק לצורך ישועה. וע"כ חייב לבסומי כי השיכור הוא מלא דמיון ואין לו מחשבת אמת כלל אבל אצל צ"י גם הדמיון הוא אמת. וע"כ קראו לימים פורים להורות כי הפור הוא עלמו הגורל והוא ג"כ בכלל הגם. וע"כ המגילה מתחלת באות ו' ומסיימת ב' שהוא אות אמת כידוע בזהר (ר"פ ויקרא) והוא מדת האמת ליעקב שכולו זרע אמת דזהו מדת האמת כאשר כולו כך מצריח מקצה אל הקצה ואין בו דבר מלבד כי שפת אמת חכונ לעד. וכאשר נהפך הדמיון להיות ג"כ אמת זהו שלימות אות אמת שהוא הצריח הסיכון המצריח מקצה אל הקצה. ותחלתו ויהי שהוא מורה צרה כמותן של נדיקים תחלתן יסורין וסופן שלום (צ"ר פ' או) וע"י היסורין הקודמין ג"כ השלום יותר גדולה והם ההכנה לשלום שאח"כ. וע"כ גם זה מחיל באות אמת והוא מדת יעקב אע"ה שביקש ליבב בשלום וקפלו עליו היסורין לא לעבד לר"ט